

Hồi Thứ Ba Mươi Bốn

QUY VÂN TRANG

Nhạc Tiểu Tuấn vào thành trước hết tìm đến con đường ngang ở đông thành, từ xa chàng đã nhìn thấy tấm biển hiệu đề mấy chữ Tiểu Giang Nam khách điểm. Lúc này trời chưa trưa lắm, khách ra vào khách điểm không đông, nên bọn tiểu nhị cũng không thấy ra ngoài đón khách.

Khi Nhạc Tiểu Tuấn bước chân vào khách điểm, mới thấy một tên tiểu nhị đơn đả chạy ra nghênh tiếp với một nụ cười tươi:

– Công tử nghỉ trọ?

Nhạc Tiểu Tuấn hỏi:

– Có phòng nào sạch sẽ yên tĩnh không?

Tiểu nhị cúi người đáp nhanh:

– Có, có, công tử xin mời theo tiểu nhân.

Nói rồi quay người đi trước dẫn đường, qua một khu vườn hoa được chăm bón xinh xắn, quả nhiên thấy một dãy lầu chừng sáu bảy phòng nằm yên tĩnh dưới những tàn liễu xinh xinh.

Nhạc Tiểu Tuấn chọn thuê hai phòng liền nhau cuối cùng bên trái,

Tiểu nhị thấy chàng chỉ có một người mà thuê hai phòng, tuy hơi ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi.

Đưa chàng vào phòng, hẩn lập tức quay người đi mang trà đến.

Chàng nói:

– Ta còn có một vị tiểu muội chưa đến, nay ta cần ra ngoài một lát, nếu có thiếu nữ nào đến hỏi, thì cứ bảo chờ ta một lúc.

Tiểu nhị cúi đầu ứng thanh dạ một tiếng, cười đáp:

– Công tử xin yên tâm, tiểu thư đến, tiểu nhân nhất định sẽ đón tiếp.

Nhạc Tiểu Tuấn lại nói:

– À, tiểu nhị ca, ta muốn hỏi thăm một người...

– Hi hi... Công tử muốn hỏi ai?

– Vị này ngoại hiệu Hoài Dương Đại hiệp...

Chàng chưa nói hết câu, tiểu nhị đã gật đầu lia lịa nhanh nhẩu đáp:

– Có phải công tử nói đến Huy lão gia? Huy lão gia là nhân vật nhất nhì ở Dương Châu chúng tôi, trong thành lớn nhỏ ai lại không biết đến Huy lão gia, công tử

là gì với...

Nhạc Tiểu Tuấn không để hấn hỏi hết câu, nói cắt ngang:

– Ta có chuyện muốn đến Huy phủ, từ đây đến đó đường đi thế nào?

– À, à..., Huy phủ ở đường Cát Tường, Nam thành, công tử chỉ cần đến đường Cát Tường, nhìn thấy phủ nào lớn nhất, hai cánh cổng bằng đồng đen có đề mấy chữ Quy Vân Trang, thì chính là đó.

– Đa tạ Tiểu Nhị ca!

Nhạc Tiểu Tuấn nói rồi liền dúi vào tay hấn một chút bạc vụn, đoạn bước ra đường đi về hướng Nam thành.

Dọc đường chàng quan sát thấy nhà cửa cao lớn nguy nga, phố xá sầm uất, người buôn kẻ bán, khách bộ hành lẫn xe ngựa qua lại tấp nập mà chàng chưa từng thấy, quả thực là một nơi phồn vinh đô hội.

Chẳng mấy chốc chàng đã đến đường Cát Tường, đi loanh quanh một lúc, quả nhiên nhìn thấy một tòa lầu nguy nga khác biệt, cánh cửa lớn bằng đồng đỉnh đỉnh đến bề thế, trước cổng hai bên là một cặp sư tử đá biểu hiện sự hùng uy của chủ nhân. Ngay bên cánh cửa đồng là một tấm biển với ba chữ lớn Quy Vân Trang, nét chữ như rồng bay phượng múa, càng tăng thêm vẻ tráng lệ quý phái của trang viện.

Nhạc Tiểu Tuấn sửa lại áo quần, rồi bước lên tam cấp gỗ mấy cái vào cánh cửa.

Phút chốc, cánh cửa lớn mở rộng, một lão trang đình từ bên trong đi ra nhìn chàng từ đầu xuống chân hỏi:

– Tướng công tìm ai?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền, thi lễ nói:

– Tại hạ là Nhạc Tiểu Tuấn, đến cầu kiến Huy lão gia.

Lão già lại nhìn chàng một lúc nói:

– Nhạc tướng công đến thật không may, đại gia chúng tôi vừa đi ra ngoài chưa về.

– A, lão gia chưa về, vậy tại hạ muốn gặp tiểu thư, phiền lão trưởng vào thông báo cho một tiếng.

Lão gia nghe chàng muốn gặp tiểu thư, thì lại đưa mắt ngạc nhiên nhìn chàng đoạn nói:

– Tiểu thư chúng tôi đến Vũ Tiến còn chưa trở lại.

Lần này thì Nhạc Tiểu Tuấn hơi bực mình, chàng cười nhạt nói:

– Phải chăng lão quản gia không muốn vào thông báo giúp tại hạ?

– Ô, tướng công muốn gặp tiểu thư chúng tôi, thế nhưng tiểu thư đi Vũ Tiến chưa về, tướng công bảo lão hủ thông báo thế nào đây chứ?

– Hừ, tại hạ chính từ Vũ Tiến đến đây, rõ ràng tiểu thư các người đã về từ năm hôm trước, lão quản gia sao lại bảo là tiểu thư chưa về được chứ?

Lần này thì đến lượt lão già giật mình, trở mặt nhìn chàng hỏi lại:

– Sao? Tướng công bảo là tiểu thư chúng tôi đã về từ năm hôm trước?

– Không sai!

– Vậy thì kỳ lạ thật, tiểu thư chúng tôi thật sự chưa về đây!

Nhạc Tiểu Tuấn bán tính bán nghi, nén lòng nói tiếp:

– Vậy thì nhờ lão quản gia vào thông báo cho Huy phu nhân một tiếng, Nhạc mỗ đến cầu kiến.

Lão già hỏi lại:

– Tướng công vừa bảo là từ Vũ Tiến đến đây ư?

– Đúng vậy tại hạ từ Thiên Hoa Sơn trang đến.

Lão già nghe nói chàng từ Thiên Hoa Sơn trang đến, thì bất giác thái độ khác hẳn nói:

– Nhạc tướng công từ Thiên Hoa Sơn trang đến à, xin mời, xin mời!

Vừa nói lão vừa đứng tránh sang bên, thần thái nghiêm túc nghênh đón.

Nhạc Tiểu Tuấn khoát bộ vào trong, lão già liền đi trước dẫn đường, qua hai dãy hành lang vào đến một phòng khách, nói:

– Nhạc tướng công xin tạm ngồi chờ đây, lão hủ sẽ vào thông báo phu nhân ra ngay.

Nói rồi lão quay người đi ra ngoài, qua một lúc đã thấy lão quay lại, chấp tay nói:

– Lão phu nhân thỉnh tướng công vào hậu đường tương kiến, xin tướng công theo chân lão hủ.

Nhạc Tiểu Tuấn đứng lên theo chân lão già đi xuyên qua một hoa viên, vào một tòa viện ưu nhã, đây chính là hậu đường.

Lão già dừng chân lại ở bậc cấp, chấp tay nói vọng vào trong:

– Bẩm lão phu nhân, Nhạc tướng công đã đến.

Liền thấy một thiếu nữ vận áo lam xuất hiện, chấp tay thi lễ nói:

– Phu nhân mời Nhạc tướng công vào trong.

Nhạc Tiểu Tuấn liền bước lên bậc cấp, thiếu nữ áo lam vén rèm cửa cho chàng, môi đào mấp máy nói:

– Nhạc tướng công, mời!

Nhạc Tiểu Tuấn không chút khách khí, bước chân vào hẻm bên trong, chỉ thấy

trong phòng ngay chính giữa có một phu nhân quý phái thân vận áo gấm lam ngồi trên trường kỷ chạm hoa công phu, xem ra lão phu nhân tuổi chừng ngũ tuần. Phu nhân có khuôn mặt đầy đặn, da trắng, mắt lớn, toát ra một vẻ nhân hậu hiền hòa, khuôn mặt có nhiều nét giống Huy Huệ Quân, chàng đoán ra ngay chính là mẫu thân của cô ta.

Đứng sau lưng bà ta còn có một thiếu nữ áo lam khác thị hầu, chàng liền tiến lên một bước, chấp tay thi lễ nói:

– Tại hạ Nhạc Tiểu Tuấn, bái kiến phu nhân.

Huy phu nhân đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng từ đầu đến chân, chìa tay mời:

– Nhạc tướng công, mời ngồi.

Từ thần thái cho đến giọng nói ấm áp khiến chàng cảm thấy dễ chịu, rõ ràng tư thái cốt cách của Huy Huệ Quân học ở bà ta rất nhiều.

– Đa tạ phu nhân.

Nói rồi chàng chấp tay bái tạ lần nữa, đoạn ngồi vào một chiếc ghế trống đặt sẵn.

Nhìn thấy cốt cách tuấn tú khôi ngô của thiếu niên, trong lòng Huy phu nhân cũng thâm mến phục. Khi ấy thiếu nữ vừa rồi đón chàng ở cửa, mang vào một chén trà đặt lên bàn khê giọng nói:

– Tướng công, mời dùng trà.

– Đa tạ cô nương.

– Không dám.

Thiếu nữ có chút bẽn lễn, thi lễ rồi trở gót lui ra.

Huy phu nhân hắng giọng hỏi:

– Nhạc tướng công từ Thiên Hoa sơn trang đến?

– Vâng.

– Đại ca của tôi muốn tướng công đến gặp chồng tôi?

– Vâng, tại hạ được Tổng đại lão gia phó thác đến cầu kiến phu nhân.

– Ừm, lão thân vừa rồi nghe quản gia Huy Nghĩa nói, tiểu nữ đã rời Vũ Tiến trở về từ năm hôm trước, điều này thật chứ?

Bà ta không vội hỏi chàng từ Thiên Hoa sơn trang đến làm gì, mà hỏi chuyện ái nữ của mình trước, đương nhiên trong lòng ưu ái, quan tâm đến vị ái nữ thiên kim hơn.

– Vâng, Huy tiểu thư rời Vũ Tiến về Dương Châu, tính ra cũng đã năm hôm.

Huy phu nhân nghe lần này mới phát hoảng trong lòng, nhíu mày hỏi:

– Tướng công biết tiểu nữ?

Nhạc Tiểu Tuấn mặt hơi ửng hồng, ứng thanh đáp thật:

– Vâng.

Huy phu nhân nhìn chàng thâm nghĩ:

– Tiểu tử này thật chất phác!

Rồi hỏi tiếp:

– Nhạc tướng công có thể nói rõ hơn, tiểu nữ rời Vũ Tiến về Dương Châu từ bao giờ?

Nhạc Tiểu Tuấn nhớ lại rồi đáp:

– Chính xác là từ sáu hôm trước, tại hạ cùng Tống Văn Tuấn, Huy tiểu thư và thêm một số người nữa vào dò thăm dấu vết tặc nhân trong một trang viện bỏ hoang, lúc chia tay tại hạ có nghe Hoắc tổng quản nói:

– Ở Dương Châu có người đến, cần Tống Văn Tuấn và Huy tiểu thư về gấp. Hôm sau, tại hạ đến Thiên Hoa sơn trang, thì không gặp Huy tiểu thư đâu, nghĩ hẳn Huy tiểu thư lên đường về Dương Châu ngay hôm đó, tính ra vừa đúng năm ngày.

Huy phu nhân nói:

– Nhạc tướng công đã quen với tiểu nữ, hôm đó quay lại Thiên Hoa sơn trang không thấy tiểu nữ, tướng công không hỏi thăm sao?

Nhạc Tiểu Tuấn bị hỏi một câu mặt ửng đỏ ấp úng nói:

– Lúc đó tại hạ... Tại hạ quên không hỏi... Nhưng sau đó xảy ra sự cố nên cũng không hỏi được.

Huy phu nhân đương nhiên nhìn thần thái của chàng mà đoán ra tâm lý của chàng, đương nhiên vì ngại ngùng mà không hỏi đó thôi!

Nghĩ trong lòng rồi à lên một tiếng, Huy phu nhân hỏi tiếp:

– Vậy trong Thiên Hoa sơn trang hôm ấy xảy ra sự cố gì?

– Có người đã giả mạo Tống đại lão gia...

Huy phu nhân giật mình, người rướn thẳng lên hỏi:

– Sao? Có người giả mạo đại ca ta?

– Vâng, nhưng sau đó đã bị lộ mặt.

– Nhạc tướng công, chuyện thế nào nhanh kể tỉ mỉ cho lão thân nghe!

– Chuyện rất dài, nếu kể ra từ đầu phải từ chuyện Tống đại lão gia vô tình trúng phải Tán công độc...

Huy phu nhân nghe đến đó đã không giữ được bình tĩnh, thất thanh la lên:

– Sao? Đại ca ta trúng phải Tán công độc ư?

– Vâng.

Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn đem mọi chuyện từ khi chàng nhằm mang thư độc của

gã họ Tử nhờ mang đến cho Tống Trấn Sơn, cho đến khi vạch mặt Lang Sơn Nhất Bái giả mạo Tống Trấn Sơn.

Tiếp đó là chuyện đi cứu Tống Trấn Sơn trong hang động, sơ lược các điểm yếu kể ra cho bà ta nghe.

Huy phu nhân nghe thì mặt tái xanh thất sắc, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm nói:

– Bọn tặc này lai lịch thế nào mà dám to gan tìm đến tận đại ca ta...

Nhưng chợt nhớ lại chuyện con gái mình rồi Thiên Hoa sơn trang về Dương Châu đúng ngày trong Thiên Hoa sơn trang xảy ra chuyện, bất giác bà giật mình vội nói:

– Tiểu nữ đến giờ vẫn chưa về, không biết có xảy ra chuyện gì không? Ái... Ông nhà cũng thật là... Đi đã lâu cũng không thấy về...

Đương nhiên bà như tự nói một mình.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ lắng nghe không lên tiếng. Huy phu nhân lảm nhảm đến đó, chợt hồ như linh tính báo cho bà một chuyện, bèn hỏi:

– Vậy đại ca tôi phó thác Nhạc tướng công từ xa đến đây có chuyện gì gấp?

– Tại hạ nhận mệnh Tống đại lão gia mang một thanh kiếm đến đây giúp Huy tiểu thư.

Huy phu nhân cảm thấy kỳ lạ, nhú mày hỏi:

– Mang giúp kiếm đến đây cho tiểu nữ?

– Vâng.

Rồi chàng gỡ thanh Trinh Cô kiếm trên vai xuống, hai tay cung kính nói:

– Thanh kiếm này là do Huy tiểu thư vô tình có được ở Trấn Châu, nghe nói nó là bảo vật của Yên Trinh Cô, con gái của Yên Giáo Quảng thời Nam Tống, có thể hút mọi binh khí kim loại, cho nên có tên là Hấp Kim kiếm. Tương truyền thời ấy cha con họ Yên phò giá, kháng cự với quân Kim mà oanh liệt hy sinh, thanh kiếm này bị rơi xuống chân Dương Tử Kiêu, cho mãi tới gần đây bỗng có người vô tình kéo nó lên được, tin tức truyền ra ngoài khiến người trên giang hồ không ít kéo đến Qua Châu tìm thanh bảo kiếm này. Tống đại lão gia nhân vì sợ Huy tiểu thư một mình mang kiếm này đi đường nguy hiểm, cho nên mới tạm giữ thanh Hấp Kim kiếm lại trong Thiên Hoa sơn trang, rồi cải trang bên ngoài nó, mới phó thác cho tại hạ giúp mang về đây.

Huy phu nhân càng nghe càng hoảng, rõ ràng ái nữ của bà giờ này vẫn chưa về đến nhà, nhất định tin tức này truyền ra ngoài sẽ bất lợi cho con bà, chính là chuyện liên can đến thanh cổ kiếm này chứ chẳng nghi!

Chỉ nghĩ đến đó, bỗng “À” lên một tiếng chợt hồ như nhớ ra chuyện gì, bà vội hỏi tiếp:

– Vừa rồi tướng công nói sáu ngày trước trong một hoang viện nào đó, nghe Hoắc tổng quản nói là có người ở Dương Châu tìm đến, ngày hôm sau không thấy tiểu nữ, bảo nó đã về Dương Châu. Nói thế chẳng lẽ ở đây chúng ta có người đi đón nó?

– Đúng thế, tại hạ rõ ràng nghe Hoắc tổng quản nói vậy, nhưng có phải người ở đây đi đón Huy tiểu thư hay không thì tại hạ không biết.

– Í, chúng ta ở đây không có ai đi đón nó mà!?

Nói rồi tợ hồ như còn chưa đoán chắc, bà quay đầu gọi lớn:

– Tiểu Yến, nhanh gọi Huy Nghĩa vào đây!

Thiếu nữ đứng ở cửa “Dạ” ran một tiếng, rồi vội vã chạy nhanh ra ngoài.

Lát sau, từ bên ngoài có tiếng lão quản gia Huy Nghĩa nói vọng vào:

– Lão nô có mặt!

Huy phu nhân nói:

– Vào đây!

Lão quan gia linh tính biết có chuyện chẳng lành, bước vội vào chấp tay thi lễ cung kính nói:

– Lão phu nhân cho gọi lão nô có chuyện gì ạ?

Huy phu nhân hỏi ngay:

– Trong trang chúng ta, mấy hôm lại đây có người nào đi Vũ Tiến không?

– Dạ không, phu nhân không phái người đi Vũ Tiến, thì ai dám đi ạ!

– Í, vậy sao sáu hôm trước ở Thiên Hoa sơn trang có người của ta đến, lẽ nào Hoắc tổng quản lại nhìn nhầm người được!?

– Sáu hôm trước!?

Huy Nghĩa nhú mày cố nhớ lại rồi nói:

– Người trong trang viện chúng ta chẳng vắng một ai, duy nhất chỉ có Vương Tứ chuyên chăm sóc hoa viên, tám ngày trước xin nghỉ bảo là mẹ hắt bệnh nặng, lại còn được chi một tháng tiền lương, đến nay chưa thấy trở lại thôi!

Huy phu nhân mặt hơi biến sắc hỏi vội:

– Hoắc tổng quản có biết mặt hắt không?

Huy Nghĩa gật đầu nói:

– Lão phu nhân quên rồi sao, năm ngoái Hoắc tổng quản đến thăm, nhìn thấy Vương Tứ cắt tỉa cây cảnh đã khen tay nghề hắt rất giỏi, sau đó Hoắc tổng quản còn xin mấy chậu Kim Cúc mang về!

Huy phu nhân ừm một tiếng, bình tĩnh trở lại hỏi:

– Thế người có nhớ ai đã giới thiệu Vương Tứ vào làm ở đây không?

- A... A... Hình như chính đại lão gia mang hấn từ Tiên Nữ miếu về.
- Ủ, hấn đến đây được mấy năm rồi?
- Cũng gần hai năm.

Huy phu nhân giọng bỗng nhiên lạnh lùng nói:

- Hừ! Nhất định là hấn rồi!

Rồi lại phát tay nói:

- Người ra đi...
- Dạ, dạ, lão nô xin lui!

Huy Nghĩa sợ không dám hỏi thêm tiếng thứ hai, rồi quay người chuồn nhanh ra ngoài. Huy phu nhân lúc ấy mới ngậm thở dài nói với Nhạc Tiểu Tuấn:

- Như vậy là đã rõ, tiểu nữ chỉ vì thanh Hấp Kim kiếm này mà đã xảy ra chuyện chứ chẳng nghi!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng nhận ra vấn đề, chợt nhớ một chuyện bèn hỏi:

- Xin hỏi phu nhân, Huy lão gia ra ngoài đã mấy ngày rồi?

Huy phu nhân nghe chàng hỏi một câu đột ngột cũng giật mình thở dài nói:

- Tính ra cũng phải một tháng rưỡi rồi, ông nhà tôi thường rất ít khi ra ngoài, mà có ra ngoài cũng không bao giờ lâu thế này. Ái..., Chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra với ông ấy không? Nhưng Nhạc tướng công hỏi điều này làm gì?

Nhạc Tiểu Tuấn nói:

- Một tháng trước đây tại hạ có gặp lão gia ở Qua Châu, từ đó đến nay chưa trở về, chẳng lẽ...

Huy phu nhân nghe ra có vấn đề, bất giác nhìn chằm chàng hỏi:

- Có gì Nhạc tướng công cứ nói, đừng ngại.

Nhạc Tiểu Tuấn ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

- Phu nhân vừa rồi có nhờ tại hạ đã nói, tại hạ bị bọn tặc đảng lợi dụng mang thư độc tới cho Tổng đại lão gia chứ?

Huy phu nhân giờ thì tin chắc bên trong còn có vấn đề, ừm một tiếng vẽ chân chừ lắng nghe.

Nhạc Tiểu Tuấn nói tiếp:

- Trong bức thư đó ghi là yêu cầu Huy tiểu thư mang thanh Hấp Kim kiếm đến trao đổi Huy lão gia...

Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh nhóm người lên, thất thanh nói:

- Gì? Trong bức thư yêu cầu tiểu nữ mang kiếm đến đổi chồng tôi? Nói vậy, ông

ấy đã ở trong tay bọn chúng sao?

– Lúc ấy Tổng đại lão gia chỉ giải thích nội dung phong thư, chẳng qua bọn tặc đảng cố tình nói vậy để gây hoang mang tinh thần Tổng đại lão gia, phân tán tư tưởng mà thôi, cho nên mọi người không tin...

– Ái, đến đại ca ta mà bọn tặc đảng còn có thể bắt cóc, mang khỏi Thiên Hoa sơn trang thần không hay quỷ không biết, giả thiết lẫn lộn, thì ông nhà tôi có lẽ cũng trúng kế của chúng rồi!

Trong lòng bà rõ ràng bấn loạn, thế nhưng phân tích vấn đề vẫn tĩnh táo rành mạch, đủ thấy bà không hổ thẹn là phu nhân của vị Hoài Dương đại hiệp.

Nhạc Tiểu Tuấn lại nói:

– Phu nhân nói rất đúng, lúc đó chuyện chưa xảy ra, cho nên ai cũng nghĩ với uy danh của Huy lão gia quyết không dễ dàng bị chúng khống chế. Nhưng về sau nhiều chuyện phát sinh với Tổng đại lão gia, đã thế còn chuyện người của Dương Châu phái đến, rồi Huy tiểu thư đến nay vẫn chưa về, xem ra vấn đề khả nghi lắm!

Đến đây bà mới hoảng, cả chồng lẫn con gái duy nhất đều đi không về, mười phần trúng kế tặc nhân, bất giác giọng nghẹn nước mắt:

– Trời ơi! Cha con nó có mệnh hệ gì thì thân già tôi làm sao đây?

Hai người im lặng một lúc.

Huy phu nhân chợt nhớ một chuyện, ngược mắt nhìn chàng hỏi:

– Nhạc tướng công vừa nói đã gặp ông nhà tôi ở Qua Châu, ông ấy có đi cùng ai không?

– Không, nhưng hình như Huy lão gia cũng đến Qua Châu vì thanh Hấp Kim kiếm.

– Ô, vậy thì kỳ lạ! Lúc rời nhà không hề nói qua với tôi chuyện này!

– À,... Thế khi ở Qua Châu, Nhạc tướng công có còn thấy thêm bọn người nào nữa không?

– Có...

Chàng kể lại chuyện ấu đả xảy ra quán rượu nhỏ ven sông ở Qua Châu, đoạn nói tiếp:

– Rõ ràng thần uy của Huy lão gia khiến bọn Hắc Hồ Thần phải khiếp, chỉ có điều bọn chúng người đông... Căn bản tại hạ không biết tình hình về sau thế nào.

Huy phu nhân nghe không khỏi lo lắng, nhưng chưa kịp hỏi thêm gì, vừa lúc rèm cửa vén lên liền thấy Tiểu Yến chạy vào báo:

– Bẩm phu nhân, Tiểu Thúy đã về.

Tiểu Thúy đi theo hầu Huy Huệ Quân, như hiện tại nghe tin Tiểu Thúy trở về

quả là tin vui, bà liền nhóm người lên nói nhanh:

– Bảo nó nhanh vào đây.

Chẳng đợi Tiểu Yến đi gọi, thấy Tiểu Thúy từ ngoài hốt hải chạy vào quỳ phủ phục dưới chân Huy phu nhân lặc giọng kêu lên:

– Lão phu nhân, nguy rồi! Tiểu thư...

Huy phu nhân không giữ được bình tĩnh, đứng phắt dậy hỏi gấp:

– Tiểu thư thế nào?

Tiểu Thúy ngược mắt lên đầm đìa nước mắt nói:

– Tiểu thư và tiểu tỳ đều bị tặc đảng bắt, hôm nay bọn chúng mới thả tiểu tỳ ra, muốn tiểu tỳ về báo tin...

Huy phu nhân ngồi phịch xuống ghế, quả nhiên ái nữ bị tặc đảng bắt, thế nhưng lúc này bà lại hơi nhẹ người, bọn chúng đã thả Tiểu Thúy về báo tin, có nghĩa là ái nữ của bà đến lúc này vẫn chưa có gì nguy hiểm.

Khi ấy giọng bà trở nên hòa hoãn, nói:

– Tiểu Thúy, đứng lên rồi từ từ kể ta nghe!

Tiểu Thúy “Dạ” một tiếng, đứng lên mới phát hiện ra bên ghế kia chính là Nhạc Tiểu Tuấn, trong lòng mới hơi mừng, chấp tay thi lễ hỏi:

– Nhạc tướng công đến lúc nào?

Nhạc Tiểu Tuấn ôm quyền hoàn lễ đáp:

– Tại hạ cũng vừa đến. Tiểu Thúy cô nương, tiểu thư bị bọn người nào bắt, hiện đang ở đâu?

Tiểu Thúy nói:

– Không biết, tiểu tỳ căn bản không biết chút gì.

Huy phu nhân thấy Nhạc Tiểu Tuấn và Tiểu Thúy có vẻ rất quen biết, lại thấy chàng cũng quan tâm đến ái nữ, bất giác trong lòng thấy vui, chen vào nói:

– Tiểu Thúy, chẳng phải người ở cùng tiểu thư, sao lại bảo là không biết?

Tiểu Thúy cúi đầu đáp:

– Tiểu tỳ cùng tiểu thư bị chúng bắt giam trong một gian phòng tối om chẳng có chút ánh sáng, mãi tới hôm nay bọn chúng trùm kín đầu tiểu tỳ mang đi, khi bọn chúng mở bao trùm đầu ra thì mới biết đã ở ngoài thành, họ bảo tiểu tỳ nhanh về báo tin.

Huy phu nhân nghe ái nữ tỳ nói năng không đầu không đuôi, mày liễu hơi nhíu lại, hỏi tiếp:

– Thế các người không gặp lão gia sao?

– Không, lão gia đi cứu chúng tôi ư?

– Tiểu Thúy, trước hết người kể tỉ mỉ chuyện người và tiểu thư bị bắt thế nào cho ta nghe!

Tiểu Thúy “Dạ” một tiếng rồi nói:

– Hôm đó Vương Tứ đến Thiên Hoa sơn trang, bảo là phụng mệnh phu nhân đến đón tiểu thư...

Huy phu nhân lúc này giọng hơi tức giận la lên:

– Hừ! Quả nhiên là hần!

Tiểu Thúy kể tiếp:

– Chúng tôi qua sông ở Trấn Giang, rồi không lâu sau đó chẳng còn hay biết gì nữa.

Huy phu nhân đã hiểu ra, nói ngay:

– Như thế là bọn chúng đã bỏ mê dược trong trà cho các người uống. Hừ! Đồ phản phúc bất lương!

Tiểu Thúy nói tiếp:

– Đến khi bọn tôi tỉnh lại thì đã thấy bị giam trong một gian phòng tối om, mãi tới hôm nay, bọn chúng nói là thả tiểu tỳ ra. Rồi dùng bao trùm kín đầu tiểu tỳ, đưa lên xe ngựa chạy một hồi lâu, khi thả tiểu tỳ xuống mở bao vải ra mới hay là đã ở ngoài thành, tiểu tỳ mới tự tìm về đây.

Huy phu nhân lại hỏi:

– Người bảo là chúng thả người để về báo tin?

Tiểu Thúy đáp:

– Chính Vương Tứ đã nói là muốn tiểu tỳ về báo tin cho phu nhân, bọn chúng chỉ cần thanh Hấp Kim kiếm, quyết không làm hại gì đến tiểu thư, xin phu nhân cứ yên tâm, nhưng chúng ta phải mang thanh bảo kiếm ấy đến đổi người.

– Đem kiếm đổi người? Ừm, nhưng chúng có nói đổi bằng cách nào không? Trao ở đâu?

– Vương Tứ có nói rõ, tối mai vào đầu canh, tiểu tỳ mang kiếm đến cự hoa viên Lôi Đường, khi nào chúng nhìn thấy thanh bảo kiếm, thì sẽ thả tiểu thư.

Huy phu nhân giọng trở nên phẫn hận:

– Hừ, bọn chúng đúng là gan chuột, đã bắt người làm con tin đổi kiếm. Để ta đến đó xem bọn chúng là thứ gì?

Tiểu Thúy nghe vậy vội la hoảng lên:

– Lão phu nhân không thể đi.

– Hừ? Tại sao?

– Tiểu thư hiện đang ở trong tay bọn chúng, ném chuột ky võ bình, nhờ xảy ra chuyện...

Nhạc Tiểu Tuấn chen vào nói:

– Phu nhân nếu tin tại hạ, thì tối mai cứ để tại hạ đi cùng Tiểu Thúy cô nương?

Huy phu nhân đưa mắt nhìn chàng nói:

– Nhạc tướng công từ xa đến đây mệt mỏi, lão thân nào dám phiền...

– Huy phu nhân trọng ngôn, bọn phỉ đồ lớn gan bắt tiểu thư đổi kiếm, tại hạ cho dù không quen biết cũng chẳng khi nào thấy chuyện bất bình mà không ra tay tương trợ. Huống gì, tại hạ vừa nhận lời phó thác của Tổng đại lão gia mang kiếm đến, lại trước đây từng có quen biết với Huy tiểu thư, lẽ nào khoanh tay bàng quan?

Huy phu nhân nhìn thần thái của chàng uy nghi tuấn tú, cốt cách bất phàm, thâm nghĩ:

– Gã thanh niên này nhất định võ công không tồi, nếu không thì khi nào đại ca ta lại phó thác cho hắn mang bảo kiếm đến đây?

Nghĩ vậy, nhưng chưa kịp nói gì thì Tiểu Thúy đã nói:

– Đúng nha! Phu nhân, Nhạc tướng công là bằng hữu của tiểu thư, tiểu thư vốn có mời Nhạc tướng công đến Dương Châu chơi!

Nghe vậy, trong lòng Huy phu nhân chợt hiểu ra, chẳng lẽ chuyện đại ca bà phó thác chàng mang kiếm đến là có sự sắp đặt?

Nghĩ vậy, trong lòng thấy vui, cười nói:

– Nhạc tướng công nghĩa khí tương trợ, lão thân trong lòng vô cùng cảm kích. Có điều tiểu nữ đang ở trong tay bọn chúng, cái mà bọn chúng cần là thanh kiếm này, hay cứ trao cho chúng, chỉ cần tiểu nữ an toàn trở về là được. Thanh kiếm này tướng công tạm thời cứ giữ, tối mai cùng Tiểu Thúy đến cự hoa viên Lôi Đường vậy.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói:

– Tại hạ tuân mệnh.

Nói rồi chàng cầm thanh kiếm lên đeo lại vào người, rồi tiếp:

– Tặc đảng ước định tối mai đổi kiếm lấy người, hiện tại còn một ngày nữa, tay chân bọn chúng nhất định đã có mặt ở Dương Châu này. Tại hạ định nhân thời gian một ngày này thăm dò, không chừng lần ra được dấu vết của chúng. Giờ tại hạ xin cáo từ!

Nói rồi chàng đứng lên, Huy phu nhân vội xua tay nói:

– Nhạc tướng công xin lưu bước, tướng công từ xa đến là khách, hiện giờ đã cơm trưa, cứ dùng bữa xong rồi đi còn chưa muộn.

Tiểu Thúy cũng nói:

– Đúng ạ, tướng công nên dùng bữa cơm đạm bạc rồi đi, Tiểu Thúy sẽ đi bảo chúng dọn cơm lên ngay.

Nói rồi nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Huy phu nhân nói:

– Nhạc tướng công mời ngồi, tướng công đã là bằng hữu với tiểu nữ thì chẳng phải người ngoài, vả lại cơm trưa cũng đã xong, tướng công còn khách khí với lão thân thì hóa ra là người ngoài sao!

Nhạc Tiểu Tuấn đành ngồi trở xuống ghế nói:

– Phu nhân đã nói vậy, tại hạ đành làm phiền!

Nói đến đó, bất chợt chàng nhớ lại còn chiếc ngọc bội mà Tống Trấn Sơn nhờ chàng trao cho bà ta, liền à lên một tiếng, nói:

– Tại hạ suýt chút nữa thì quên mất việc chính.

Nói rồi chàng lấy một túi vải nhỏ trao cho Huy phu nhân, tiếp:

– Trước lúc tại hạ sắp lên đường, Tống đại lão gia có trao một chiếc ngọc bội, bảo là phải tận tay trao đến cho phu nhân, vừa rồi nhân vì chuyện tiểu thư mà suýt nữa tại hạ quên mất.

Huy phu nhân ngớ người, nhìn chiếc bao hỏi lại:

– Là đại ca tôi nhờ tướng công mang đến cho lão thân?

Vừa nói vừa tiếp lấy túi vải mở ra xem, bất giác trên mặt hiện nét vui mừng buộc miệng nói:

– Tướng công là...

Nhạc Tiểu Tuấn nói ngay:

– Tống đại lão gia có nói, nếu phu nhân phớt lờ điều gì, tại hạ cũng phải nghe theo.

Huy phu nhân cầm chiếc ngọc bội trên tay ngắm nghía rồi bỗng hỏi:

– Người họ Nhạc?

Nhạc Tiểu Tuấn không khỏi thấy kỳ lạ đáp:

– Vâng!

– Năm nay bao nhiêu tuổi?

– Vừa tròn hai mươi.

Huy phu nhân tỏ hồ như thấy có gì không đúng, nhíu mày hỏi:

– Đại ca ta còn nói gì thêm với người không?

– Không.

– Ô, chẳng lẽ đại ca ta không nói chiếc ngọc bội này là của ai sao?

– Không.

– Vậy thì kỳ thật! A... Người thử nhớ lại thật kỹ xem?

Nhạc Tiểu Tuấn nghe cũng thấy hơi lạ, nhưng nghĩ rồi lắc đầu quả quyết:

– Tống đại lão gia quả thực không nói gì thêm.

– Đại ca ta nhờ người mang ngọc bội đến, lẽ nào lại không căn dặn gì?

Nói rồi bà bỗng đưa ánh mắt khá lạnh lùng nhìn chàng suốt từ đầu đến chân, buộc miệng nói:

– Lẽ nào...

Nhưng bà ngừng lại ậm ừ mấy tiếng trong miệng, bỗng hỏi tiếp:

– Thế nhưng trước lúc đại ca ta trao chiếc ngọc bội thì nhất định có điều kiện gì chứ?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu nói:

– Không, có điều khi Tống đại lão gia trao ngọc bội cho tại hạ thì thần thái rất trịnh trọng.

– Ô, vậy là không phải Nhạc tướng công cầu đại ca ta sao?

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng hơi động, chàng quả thực có đến cầu Tống Trấn Sơn một chuyện về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng, thế nhưng chuyện ấy thì có liên can gì với chiếc ngọc bội này?

Huy phu nhân à lên một tiếng, gật đầu hỏi:

– Nhạc tướng công đến khẩn cầu đại ca ta chuyện gì, có thể nói ra được không?

Vừa lúc này Tiểu Thúy và Tiểu Yến, mỗi người bưng một mâm cơm và rượu dọn lên bàn trong phòng, Tiểu Thúy cúi người nói:

– Lão phu nhân, cơm đã dọn xong, có thể mời Nhạc tướng công dùng bữa.

Huy phu nhân đứng lên nói:

– Nhạc tướng công, mời!

Nhạc Tiểu Tuấn cũng đứng lên lễ phép mời chủ.

Bọn họ phân ngôi chủ khách ngồi vào bàn ăn, Tiểu Thúy rót đầy hai chén rượu.

Nhạc Tiểu Tuấn nghiêng mình nói:

– Tại hạ không quen uống rượu.

Huy phu nhân cười hiền từ nói:

– Uống một chút chẳng hại gì, Nhạc tướng công, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Bấy giờ Nhạc Tiểu Tuấn vừa ăn vừa kể lại chuyện chàng đến gặp Tống Trấn Sơn là vì tâm nguyện của sư phụ mình, chỉ cần ông ta giúp là giải quyết tất cả, rồi sau đó chàng phải tiếp một kiếm của lão ta ra sao, nhất nhất kể tường tận.

Huy phu nhân tiếp chàng ăn cơm, nghe rất kỹ, cuối cùng gật đầu cười nói:

– Thế thì đúng rồi!

Nhạc Tiểu Tuấn ngó người bỏ đũa xuống nhìn bà ta hỏi vội:

– Phu nhân biết gì rồi sao?

o O o